

Arrest

nr. 291 557 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40, bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 1 maart 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2023.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1. Op 4 februari 2022 dienden verzoekers een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 april 2022 werd door de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank, een vonnis gewezen waarbij voor recht wordt verklaard dat O.G.L., geboren in 1984 in de USSR en die thans de Belgische nationaliteit heeft, de vader is van H.N., geboren in Oekraïne op 2 mei 2019, en dat H.N. voortaan de naam H.O.L. zal dragen.

1.3. Op 3 april 2022 werden Y.N. en H.O.L. (hierna aangeduid als verzoekers) geregistreerd als vreemdelingen die in aanmerking komen voor het tijdelijk beschermingsstatuut overeenkomstig het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van de Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit).

1.4. Op 16 juni 2022 werden verzoekers in het bezit gesteld van een A-kaart in het kader van een machtiging tot verblijf op grond van het tijdelijk beschermingsstatuut dat werd ingesteld voor Oekraïners (toepassing artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 12 januari 2023 trof verweerder een beslissing waarbij hij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag zonder voorwerp verklaarde.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 04.02.2022 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

• Betrokkene werd op 16.06.2022 in het bezit gesteld van een A-kaart (nr. 49867284), geldig tot 04.02.2023. (tijdelijke bescherming)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op.

2.2. In zijn beschikking van 20 april 2023, uitgevaardigd op grond artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet, stelde de Raad: *“De verzoekende partij lijkt geen belang te hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 4 maart 2024.”*

2.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat het gegeven dat zij thans beschikt over een A-kaart niet kan leiden tot het besluit dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die zij heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zonder voorwerp is, daar de A-kaart haar werd verstrekt in het kader van een specifieke tijdelijke regeling voor Oekraïense oorlogsvluchtelingen terwijl de aanvraag op grond van artikel 9bis kan leiden tot een onbeperkt verblijf. Ook stelt zij dat de situatie van haar minderjarig kind, van wie de vader – tevens haar echtgenoot – inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven, niet op afdoende wijze in rekening is gebracht in de bestreden beslissing. Indien de Raad zou afstappen van de grond van voormelde beschikking en het beroep ten gronde zou behandelen, wenst de verzoekende partij te volharden in haar verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voorziet in een uitzonderlijke regeling die restrictief moet worden geïnterpreteerd, wijst erop dat de verzoekende partij thans reeds een recht op verblijf van meer dan drie maanden geniet en dat het aanvaarden van een belang bij het voorliggende beroep volledig zou ingaan tegen de doelstellingen van voormeld wetsartikel. Zij meent dat de ontvankelijkheid van de aanvraag en de grond van de zaak in deze onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden: aangezien de verzoekende partij reeds een verblijfsrecht geniet, is de aanvraag om een dergelijk recht te verwerven via artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zonder voorwerp”.

2.4. De door verweerder aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid van het beroep alsook de beschikking van de Raad waarin het belang bij het beroep in vraag wordt gesteld, hangen samen met de beoordeling van de gegrondheid van het middel, zoals hierna zal blijken. De Raad verwerpt dan ook de door verweerder opgeworpen exceptie en verlaat tevens zijn beschikking.

3. Over de gegrondheid

3.1. In een enig middel werpen verzoekers onder meer de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betogen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het redelijkheidsbeginsel houdt bovendien in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

“Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur. Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid.” (Prof dr. Marnix VAN DAMME, Kamervoorzitter in Raad van State, Het Rechtszekerheids- en Vertrouwensbeginsel in Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Die Keure, Brugge 2006, p. 315).

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel dat steun vindt in artikelen 10 en 11 van de Grondwet, op grond waarvan elke rechtsonderhorige gelijke rechten en gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent. Deze grondwettelijke regels van gelijkheid sluiten niet uit dat er een verschillende behandeling tussen categorieën van personen ingesteld wordt, voor zover ze evenwel berust op een objectief criterium en ze op een redelijke wijze gerechtvaardigd is.

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek tot humanitaire regularisatie zonder voorwerp geworden is doordat verzoeker in het bezit werd gesteld van een A-kaart. Dit op basis van de tijdelijke beschermingsregeling specifiek voor Oekraïners die in het leven werd geroepen door het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 (als uitvoering van de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen).

Deze redenering is echter niet correct, niet wettelijk en onzorgvuldig.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het feit dat verzoeker reeds een verblijfsmachtiging in België heeft oordeelt de DVZ dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op artikel 9bis Vw. Dit is echter niet correct.

Minstens diende de DVZ te motiveren waarom deze machtiging tot verblijf op basis van het tijdelijke beschermingsstatuut ervoor zorgt dat de aanvraag tot humanitaire regularisatie zonder voorwerp wordt verklaard. Door dit niet te doen schendt de DVZ haar motiveringsplicht.

De bestreden beslissing bevat immers enkel de vermelding: "Betrokkene werd op 16.06.2022 in het bezit gesteld van een A-kaart (nr. 49867284), geldig tot 04.02.2023 (tijdelijke bescherming)." (stuk 1) Verzoeker heeft het raden naar waarom het hebben van een tijdelijk beschermingsstatuut hem het recht ontnemt om een humanitaire regularisatie in te dienen.

Het voorwerp van deze verblijfsstatuten is immers volledig anders. Het huidige verblijfsrecht van verzoeker is gebaseerd op het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 (zie supra) en is tijdelijk. Het verkrijgen van een verblijfsrecht op basis van de humanitaire regularisatie zou bij positieve beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker ook los van de situatie in zijn land van herkomst (onder vervulling van bepaalde andere voorwaarden) in België kan verblijven. De aanvraag tot humanitaire regularisatie kan dus niet zonder voorwerp worden verklaard daar dit een ander voorwerp betreft. Verzoeker heeft dus het vereiste belang bij het indienen van deze aanvraag op grond van artikel 9bis Vw.

De regeling voor het statuut van tijdelijke bescherming voor Oekraïners werd in het leven geroepen door de Europese Unie als gevolg van de oorlog die reeds meer dan één jaar aan de gang is in Oekraïne.

Het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 bepaalt:

"Overeenkomstig Richtlijn 2001/55/EG moet de duur van de tijdelijke bescherming aanvankelijk één jaar bedragen. Wanneer de bescherming niet uit hoofde van artikel 6, lid 1, punt b), van die richtlijn wordt beëindigd, moet zij automatisch met telkens zes maanden worden verlengd voor maximaal één jaar. De Commissie zal de situatie voortdurend monitoren en evalueren. Zij kan de Raad te allen tijde voorstellen dat een einde wordt gemaakt aan de tijdelijke bescherming omdat de situatie in Oekraïne zodanig is dat de personen aan wie tijdelijke bescherming is verleend, onder veilige en duurzame omstandigheden kunnen terugkeren, of dat de tijdelijke bescherming met maximaal één jaar wordt verlengd."

Artikel 4 van de richtlijn 2001/55/EG bepaalt:

"1. Onverminderd artikel 6 duurt de tijdelijke bescherming één jaar. Wanneer de bescherming niet op grond van artikel 6, lid 1, onder b), wordt beëindigd, kan deze automatisch met telkens zes maanden worden verlengd voor maximaal één jaar.

2. Indien er aanleiding blijft om tijdelijke bescherming te verlenen, kan de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om bij de Raad een voorstel in te dienen, onderzoekt, besluiten de tijdelijke bescherming met maximaal één jaar te verlengen."

In toepassing van deze richtlijn kan een tijdelijk beschermingsstatuut dus maximaal drie jaar duren. Dit wordt ook bevestigd door het Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse overheid (stuk 10).

Er is op dit moment geen enkele duidelijkheid, en veel onzekerheid, over wat de Europese Unie of België zal beslissen wanneer deze termijn verstrijkt (nl. in maart 2025 ten laatste).

Indien de veiligheidssituatie in OEKRAÏNE op dat ogenblik voldoende gestabiliseerd is kan het tijdelijke beschermingsstatuut worden ingetrokken waardoor Oekraïners hun verblijfsstatuut in België zullen verliezen. De richtlijn bepaalt dan ook dat gedwongen terugkeer op dat ogenblik mogelijk is (artikel 22 van de richtlijn 2001/55/EG).

Verzoeker kan er dan ook niet toe gedwongen worden pas een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. in te dienen wanneer zijn huidig verblijfsrecht vervalt en hij dus in illegaal verblijf terecht komt. Zéker niet aangezien de behandelingsduur voor een aanvraag op grond van artikel 9bis momenteel één jaar tot anderhalf jaar bedraagt.

Het is aldus duidelijk dat het verblijfsrecht waarvan verzoeker in het bezit werd gesteld (A-kaart op basis van zijn tijdelijk beschermingsstatuut) absoluut geen verblijfsrecht van onbepaalde duur is. Meer nog, de grondslag van dit verblijfsrecht is zeer onzeker. Hierdoor kan de verwerende partij bezwaarlijk en niet in alle redelijkheid het verzoek van verzoeker tot het bekomen van een verblijfsrecht (op grond van andere motieven) als 'zonder voorwerp' verklaren.

Aangezien verzoeker en zijn moeder naast de oorlog in OEKRAÏNE ook andere redenen hebben om een verblijfsrecht te vragen in BELGIË, werd een verzoek tot humanitaire regularisatie ingediend. Verzoeker heeft hier wel degelijk een rechtmatig belang bij aangezien indien de humanitaire regularisatie wordt toegekend, zijn verblijfsrecht in BELGIË niet meer enkel afhankelijk is van de veiligheids-situatie in zijn land van herkomst.

Zijn verzoek is dus allerminst zonder voorwerp en zeker niet zonder belang.

De aanvraag tot humanitaire regularisatie van verzoeker steunt zich op verschillende elementen. Het voorwerp en het belang van verzoeker worden zeer duidelijk omschreven bij zijn aanvraag.

Eenzijds wordt gewezen op het recht op een gezins- en familieleven (artikel 8 EVRM, artikel 22 Gw., artikel 7 Handvest voor de grondrechten van de EU). De vader van verzoeker heeft immers de Belgische nationaliteit. Verzoeker, die nog geen drie jaar oud is, heeft een duidelijke afhankelijkheids-band ten aanzien van zijn Belgische vader die de rol van vader op zich neemt in de opvoeding van zijn jonge zoontje. Het zou dan ook een disproportionele inbreuk zijn op het recht op gezins- en familieleven van verzoeker om hem gedwongen terug te leiden naar Oekraïne gezien hij dan gescheiden zou worden van diens vader die dagdagelijks mee instaat voor diens opvoeding.

Daarnaast wijst verzoeker op het belang van het kind (artikel 3 IVRK en artikel 22bis GW). Verzoeker gaat in België naar school (stuk 11) en heeft het recht om op zijn jonge leeftijd een goede band te onderhouden met zijn beide ouders.

Het is aldus duidelijk dat de redenen voor aanvraag van verzoeker veel ruimer zijn dan de redenen die aanleiding geven tot zijn tijdelijk beschermingsstatuut. Verzoeker heeft dus duidelijk zijn precieze belang en het voorwerp van zijn aanvraag omschreven bij zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis.

Zonder meer stellen dat deze aanvraag zonder voorwerp is geworden is dus absoluut niet correct. Bovendien schendt de DVZ haar motiveringsplicht. Het komt de verwerende partij minstens toe te motiveren waarom zij van oordeel is dat het voorwerp en het belang van verzoeker zoals omschreven bij zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie integraal gedekt worden door zijn statuut van tijdelijke bescherming. Dit is immers hoegenaamd niet het geval.

Bovendien staat nergens in de wet dat de DVZ een aanvraag tot verblijfsmachtiging zonder voorwerp kan verklaren indien er al een tijdelijk verblijfsrecht werd toegekend. Integendeel zelfs, artikel 25/2, §1, eerste lid, 2° bepaalt:

“De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :
(...)

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.”

Het is net in deze situatie dat verzoeker zich bevindt. De aanvraag van verzoeker is dus niet zonder voorwerp en hij heeft belang bij deze aanvraag. De DVZ gaat in tegen deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit door de aanvraag van verzoeker zonder meer ‘zonder voorwerp’ te verklaren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 166.209 van 21 april 2019. Hierbij ging het over een analoge feitenkwestie waarbij de betrokkene reeds een tijdelijk verblijf had (op grond van artikel 9ter Vw.) en een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. indiende. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard door de DVZ. De Raad oordeelde in deze zaak:

“2.5. Verzoekende partijen geven aan dat verweerder niet kon stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp kon worden verklaard, onder de enkele motivering dat zij in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot 25 juni 2015. Dit betoog lijkt te kunnen worden gevolgd. Immers geven verzoekende partijen aan dat hun huidig verblijfsrecht slechts op precaire en voorwaardelijke wijze werd toegekend en met name verbonden is aan de gezondheidssituatie van verzoekster. (...) Verweerder kan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de finaliteit van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een A-kaart op grond van medische argumenten volledig overeenkomen. Laatstgenoemd verblijf is volledig afhankelijk van de medische toestand van verzoekster en de evolutie daarvan. Een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is eveneens een tijdelijk verblijfsmachtiging, maar de voorwaarden om de machtiging te blijven behouden zijn geheel verschillend en staan los van een medische aandoening en de evolutie daarvan. Zoals de verwerende partij zelf stelt, kan ook deze machtiging uitlopen in een onbepaald verblijf, en dit op grond van het vervuld zijn van andere voorwaarden dan die waarvoor een machtiging om medische redenen werd gegeven (cfr. RvS 8 december 2015, nr. 233.168).

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen nog dat het verzoekende partijen vrij staat een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, op het ogenblik dat de A-kaart komt te vervallen. Er kan evenwel niet worden vastgesteld waarom verzoekende partijen vooreerst hun wettig verblijf zouden dienen te laten vervallen om vervolgens vanuit onwettig verblijf hun verblijfsituatie opnieuw te regulariseren. Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat de aanvrager zich op onwettige wijze in België dient te bevinden, vooraleer een aanvraag kan worden ingediend. Evenmin wordt voorzien dat de vaststelling dat reeds een A-kaart werd uitgereikt, volstaat om de aanvraag niet op zijn merites te behandelen. Integendeel wordt in artikel 25/2, §1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk voorzien dat “een vreemdeling

die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden” en die aantoonde “de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid”, op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoekende partijen reeds in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot 25 juni 2015, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet gehandeld.” (stuk 12)

Hoewel het in casu niet de gezondheidssituatie is die ervoor zorgt dat het verblijfsrecht slechts tijdelijk en bijgevolg precair is, maar de veiligheidssituatie in Oekraïne, dient de beoordeling van de RvV te worden overgenomen. Het betreft immers een zeer analoge situatie.

Ook in haar arrest van 12 februari 2015 nr. 138.334 oordeelde de Raad gelijkaardig:

“De opmerkingen van de verwerende partij doen geen afbreuk aan de kernvaststelling in de beschikking dat de verblijfsmachtiging toegekend in het kader van studies per definitie een tijdelijk verblijf betreft, dat slechts kan worden toegekend en verlengd zolang verzoeker studies volgt. Een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is weliswaar eveneens een tijdelijke verblijfsmachtiging, doch deze kan uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur. Om die reden kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl hij een geniet van een verblijfsmachtiging in het kader van studies. De beschikking blijft dan ook overeind. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.” (stuk 13)

Nog in een ander analoog arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2014, nr. 133.444, vernietigt de Raad de beslissing na een beschikking te hebben gewezen waarin het volgende wordt geargumenteed:

“De Raad kan, samen met verzoekster, enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt geantwoord op de concrete door verzoekster aangehaalde elementen in het kader van de door haar ingediende aanvraag tot gezinshereniging. Verder kan ook niet worden vastgesteld op grond van welke wetsbepaling verweerder meent dat de aanvraag zonder voorwerp kan worden verklaard op grond van het gegeven dat verzoekster tot tijdelijk verblijf is gemachtigd. Integendeel stelt artikel 12bis, §1, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een vreemdeling zijn aanvraag tot gezinshereniging kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats “indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen voorlegt.” (stuk 13a en 13b)

Het is aldus duidelijk dat een tijdelijk verblijfsrecht dat gebaseerd is op een volstrekt andere grondslag dan waarvoor de humanitaire regularisatie wordt gevraagd er niet voor kan zorgen dat deze aanvraag tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis Vw. zonder voorwerp zou worden.

Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de DVZ met de bestreden beslissing artikel 9bis Vw., artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit juncto de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het enige middel is aldus gegrond.”

3.2. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Ze zetten uiteen dat de grondslag van het verblijfsstatuut dat ze thans hebben verschilt van de grondslag van het verblijfsstatuut dat ze beogen. Ze preciseren dat hun huidig verblijfsstatuut is gebaseerd op het Uitvoeringsbesluit en dat de grondslag van hun verblijf tijdelijk en dus zeer onzeker is. Ze verwijzen hiervoor naar artikel 4 van de richtlijn 2001/55/EG van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen en naar het Uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan. Ze wijzen erop dat een humanitaire regularisatie tot gevolg zou hebben dat zij los van de situatie in hun land van herkomst en onder vervulling van bepaalde andere voorwaarden in België zouden kunnen verblijven. Ze brengen in herinnering dat ze in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook andere elementen hebben ingeroepen dan de oorlog in Oekraïne om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoekers zijn van oordeel dat hun aanvraag tot humanitaire regularisatie niet zonder voorwerp kan worden verklaard daar deze een ander en ruimer voorwerp betreft

dan het verblijfsstatuut dat ze thans genieten. Ze verwijzen ter ondersteuning van hun betoog naar rechtspraak van de Raad.

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
[...]*

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

3.4. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt zich in het administratief dossier. Gezien wat hierin kan worden gelezen, kunnen verzoekers worden gevolgd in hun betoog dat ze ook andere elementen hebben ingeroepen dan de oorlog in Oekraïne, die de grondslag vormt van hun huidige verblijfsmachtiging in België. Als buitengewone omstandigheden hebben verzoekers gewezen op de toestand in Oekraïne die het hen onmogelijk maakt om terug te keren om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De aandacht werd hierbij bijkomend gevestigd op het feit dat de vader van H.O.L. de Belgische nationaliteit bezit en hier is tewerkgesteld, waardoor niet kan worden verwacht dat hij mee afreist naar Oekraïne. Het gezin zou immers over geen enkele vorm van inkomsten meer beschikken, luidens de aanvraag. Voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag kunnen verzoekers volledig worden gevolgd waar ze op dat punt in hun verzoekschrift opwerpen:

“Enerzijds wordt gewezen op het recht op een gezins- en familieleven (artikel 8 EVRM, artikel 22 Gw., artikel 7 Handvest voor de grondrechten van de EU). De vader van verzoeker heeft immers de Belgische nationaliteit. Verzoeker, die nog geen drie jaar oud is, heeft een duidelijke afhankelijkheids-band ten aanzien van zijn Belgische vader die de rol van vader op zich neemt in de opvoeding van zijn jonge zoontje. Het zou dan ook een disproportionele inbreuk zijn op het recht op gezins- en familieleven van verzoeker om hem gedwongen terug te leiden naar OEKRAÏNE gezien hij dan gescheiden zou worden van diens vader die dagdagelijks mee instaat voor diens opvoeding.

Daarnaast wijst verzoeker op het belang van het kind (artikel 3 IVRK en artikel 22bis GW). Verzoeker gaat in België naar school (stuk 11) en heeft het recht om op zijn jonge leeftijd een goede band te onderhouden met zijn beide ouders.”

3.5. Gelet op het voormelde kunnen verzoekers worden gevolgd in hun betoog dat het voorwerp van hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschillend is van en ruimer is dan het tijdelijk verblijfsstatuut dat ze thans genieten. Voor zover dus moet worden begrepen – immers bevat de bestreden beslissing zoals verzoekers terecht opwerpen in hun verzoekschrift geen verdere uitleg dan een verwijzing naar verzoekers' A-kaart *“tijdelijke bescherming”* – dat verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging zonder voorwerp wordt verklaard omdat hun aanvraag (enkel) is gebaseerd op de oorlog in Oekraïne, waarvoor ze al tot een tijdelijk verblijf werden gemachtigd, is de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen.

3.6. Voorts kunnen verzoekers volledig worden gevolgd waar ze in hun verzoekschrift opwerpen:

“Het uitvoeringsbesluit van 4 maart 2022 bepaalt:

“Overeenkomstig Richtlijn 2001/55/EG moet de duur van de tijdelijke bescherming aanvankelijk één jaar bedragen. Wanneer de bescherming niet uit hoofde van artikel 6, lid 1, punt b), van die richtlijn wordt beëindigd, moet zij automatisch met telkens zes maanden worden verlengd voor maximaal één jaar. De Commissie zal de situatie voortdurend monitoren en evalueren. Zij kan de Raad te allen tijde voorstellen dat een einde wordt gemaakt aan de tijdelijke bescherming omdat de situatie in Oekraïne zodanig is dat de personen aan wie tijdelijke bescherming is verleend, onder veilige en duurzame omstandigheden kunnen terugkeren, of dat de tijdelijke bescherming met maximaal één jaar wordt verlengd.”

Artikel 4 van de richtlijn 2001/55/EG bepaalt:

“1. Onverminderd artikel 6 duurt de tijdelijke bescherming één jaar. Wanneer de bescherming niet op grond van artikel 6, lid 1, onder b), wordt beëindigd, kan deze automatisch met telkens zes maanden worden verlengd voor maximaal één jaar.

2. Indien er aanleiding blijft om tijdelijke bescherming te verlenen, kan de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om bij de Raad een voorstel in te dienen, onderzoekt, besluiten de tijdelijke bescherming met maximaal één jaar te verlengen.”

Initieel gold het statuut slechts voor één jaar, tot 4 maart 2023. Vervolgens kon het verlengd worden met twee keer 6 maanden. De Raad van de EU bevestigde deze automatische verlenging, tot 4 maart 2024. Verzoekers, die blijkens het wachtregister in het bezit zijn van een A-kaart die geldig is tot 4 maart 2024, kunnen dan ook worden gevolgd waar ze op grond van de bovenvermelde bepalingen concluderen dat er onduidelijkheid en onzekerheid heerst over wat er te gebeuren staat wanneer er een einde komt aan de maximale verlengingstermijn.

3.7 In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat vreemdelingen die tot een tijdelijk verblijf zijn gemachtigd geen aanvraag meer kunnen indienen op grond van voormelde bepaling. De bestreden beslissing maakt ook geen toepassing van het bepaalde in artikel 9 bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Het is dus strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om desondanks verzoekers' aanvraag toch zonder voorwerp te verklaren.

3.8. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekers kunnen worden gevolgd waar ze via verwijzing naar rechtspraak van de Raad in hun verzoekschrift kunnen worden geacht op te werpen dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur, daar waar een verblijfsmachtiging die werd uitgereikt op grond van de oorlog in Oekraïne enkel aanleiding geeft tot een *“tijdelijke bescherming”* en dus een tijdelijk verblijfsstatuut.

3.9. Gelet op het voormelde is het middel in de aangegeven mate gegrond.

3.10. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder werpt het gebrek aan belang bij het beroep op. Hij werpt ter ondersteuning van deze exceptie het volgende op in zijn nota, na artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet te hebben geciteerd:

“Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9 bis Vw. is een uitzonderingsbepaling. Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis vw. is een gunst. Indien iemand reeds een verblijfsmachtiging van meer dan 3 maanden heeft op een andere grond, is het geenszins de bedoeling dat zijn verblijf nog geregulariseerd moet worden.

Na een eventuele vernietiging kan de gemachtigde niet anders dan opnieuw vaststellen dat betrokkene reeds een verblijfsrecht heeft zodat er opnieuw geen enkele reden is om aan de zoon van verzoekers enige gunst op basis van deze bepaling toe te kennen.

Door te oordelen dat vreemdelingen met een verblijfsmachtiging van meer dan 3 maanden onder toepassing art. 9bis Vw. zouden kunnen vallen, zou een interpretatie aan art. 9bis Vw. gegeven worden die strijdig is met het uitzonderingskarakter van deze bepaling.”

3.11. Het feit dat verweerder van oordeel is dat een toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als een gunstmaatregel moet worden beschouwd en het niet de bedoeling kan zijn van voormelde bepaling om iemand te regulariseren die al een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden heeft op een andere grond, zijn persoonlijke zienswijzen van verweerder. Dit en een algemene verwijzing naar het uitzonderingskarakter van voormelde wetsbepaling kunnen echter niet volstaan als grondslag om verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging niet te behandelen. Hiervoor moet expliciete steun worden gevonden in voormelde of in een andere bepaling, quod non. Het verweer mist dan ook juridische grondslag.

3.12. Verweerder is ten slotte van oordeel dat na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hij niet anders dan opnieuw vaststellen dat verzoekers reeds een verblijfsrecht hebben zodat er geen enkele reden is om aan hen enige gunst op basis van deze bepaling toe te kennen. Verweerder kan ook hier niet worden gevolgd. Immers werd hierboven reeds vastgesteld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet alleen verwijst naar de oorlog in Oekraïne maar ook andere redenen aanhaalt. Zoals gezegd kan een toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur, daar waar het statuut "*tijdelijke bescherming*" per definitie aanleiding geeft tot een tijdelijke verblijfsmachtiging. Aan het feit dat een verblijfsmachtiging die wordt aangevraagd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan uitlopen op een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur, ontleen verzoekers ontegensprekelijk een belang om een aanvraag voor een dergelijk machtiging behandeld te zien, ook al zijn ze reeds gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk. Bovendien, als de tijdelijke bescherming ophoudt omdat de oorlog in Oekraïne is beëindigd, moeten verzoekers in principe het land verlaten (cf. artikel 57/36 van de Vreemdelingenwet), wat niet het geval is als ze werden gemachtigd tot een voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook al is deze machtiging nog niet uitgemond in een verblijf van onbepaalde duur. Ook aan dit voordeel, wat verzoekers ook zelf aanstippen in hun verzoekschrift, ontleen zij ontegensprekelijk een belang (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.168) .

3.13. De vaststelling in punt 3.9. leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA